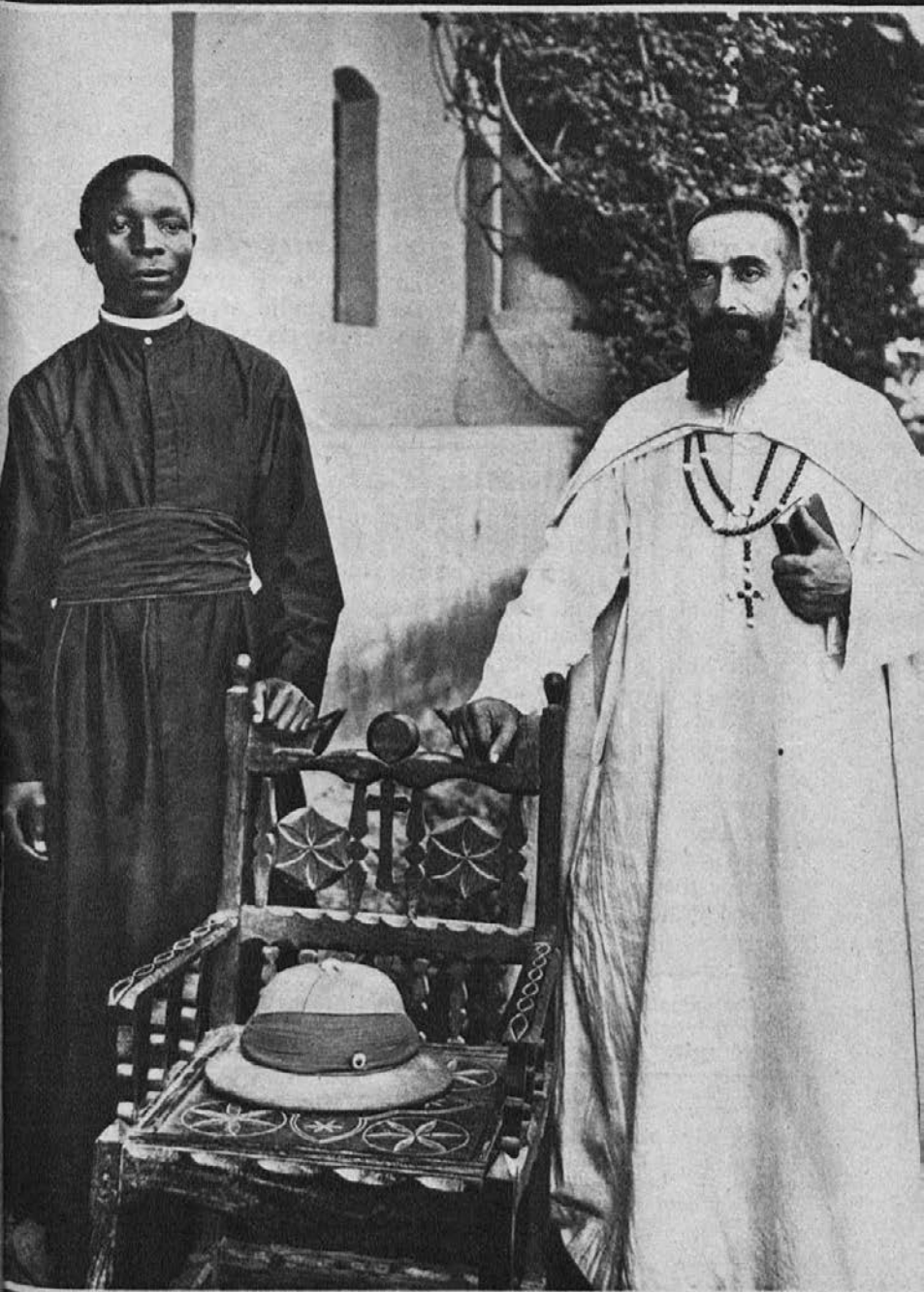

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Julij 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . . . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Velike skrbi

tarejo afriške misijonarje, ker jim manjka sredstev za vzdrževanje in prehrano

črnih katehistov.

Katehist je desna roka misijonarja. Česar misijonar pogosto ne zmore, to izvrši zamorski katehet. Hodi od vasi do vasi, iz kraja v kraj in poučuje zamorce ter jih pripravlja na sv. krst. Bolnike, starčke in otroke v smrtni nevarnosti tudi krsti. Domačin katehist pozna običaje in jezik zamorcev, zato jih tem laže pridobi za sv. vero.

Nadvse nujna in važna je torej podpora črnih katehistov. Komur dovolijo sredstva, svetujemo, da *posinovi* takega zamorskega katehista. — Vzdržnina za to znaša mesečno Din 100.— ali letno Din 1200.—.

Apostolsko plačilo bo prejel, kdor podpira apostola. — Darove v ta namen prosimo na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Za najpotrebnejše misijone in zamorčke je daroval: Pergomas Janez, Belgija, 68 Din; D. M., Ladje, 100 Din. — Ljubi Bog naj tisočero povrne!

Spomin na umrle.

† Msgr. Lempereur, misijonar iz misijonske družbe Svetega Duha. — Frančiška Blatnik, St. Vid pri Stični. — Marija Martinčič, Jazbine. — Marija Baumgartner, Celje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

A
12/11

Iz Vatikana.

Vatikan, 21. aprila 1937.

Državno tajništvo Nj. Svetosti
št. 161.659.

Vaše blagorodje!

Lepa zbirka najnovejših tiskovin, katere je izdala Družba sv. Petra Klaverja, je sv. Očetu tudi to leto dokazala vedno novo vnemo podjetja, prezaslužnega za afriške misijone, ki je vredno zanimanja vsakega pravega kristjana.

Nj. Svetost se zaveda dragocenih prednosti, katere nudi tako mnogoobsežno, nepretrgano in prostovoljno tiskarsko delovanje velikemu delu za širjenje vere, kateremu se je posvetilo. Nj. Svetost se ne čudi, da te vrste podporo hrabri misijonarji in njih krščanske občine tako močno cenijo. Zato prav nič ne dvomi, da pritegne nad Družbo prav posebni blagoslov Gospodov v pospeševanje njenega razvitka in množi duhovno tolažbo.

In da bodo te tolažbe vedno bogatejše ter plemenito prizadevanje Vašega blagorodja in vseh sodelavcev laže in gotovo privedle h krščanski popolnosti, pošilja sv. Oče Vam in vsej Družbi, osebam in podjetju, krepčilo prošene apostolskega blagoslova.

Rad pridenem svojo osebno zahvalo za meni priloženi »Odmev iz Afrike«. Z željo srečnega prospeha beležim z odličnim spoštovanjem

Vaš v Gospodu vdani

E. kardinal Pacelli, s. r.

Visokorodni gospe grofici
Mariji Falkenhayn
vrhovni voditeljici

Družbe sv. Petra Klaverja, Rim.

Sv. oče kliče k molitvi za prospeh šol v Afriki.

To je obenem velika in važna vsebina apostolstva molitve za misijone v mesecu juliju. Sam sv. oče je ta namen določil in ga blagoslovil.

Dajte nam šol! To je klic, ki se že desetletja sliši po prostrani Afriki. Kolonijalne oblasti zahtevajo, da se vrši pouk in vzgoja odraslih narodov; pa tudi afriška mladina sama hrepeni pa nauku in izobrazbi. Ta ideja je zajela tudi katoliške misijonske kraje. Tudi sv. oče želi, da v tej zadevi podpiramo vlado v duhu in smislu sv. cerkve. Saj šola je najbolj zanesljiv način, da se pridobi mladina za Kristusa. Katoliški misijonar želi isto: pridobiti ljudi za pravo vero, za Boga. Zadnja leta se je v tem oziru mnogo doseglo, res da z velikanskimi napori; a mnogo dela še čaka. Veliko ovir bo treba odstraniti. Številni so sovražniki, ki hočejo mladino odtrgati božjemu prijatelju otrok... Tudi revščina podre marsikako veselo upanje... O, ko bi vsi kristjani vedeli, koliko duš ostane daleč od Kristusa, ker misijonar nima denarja za novo šolo sredi poganskega okolja... Ko bi vsi kristjani vedeli, koliko duš bi se dalo rešiti z milodari — ne bi se branili nikakih žrtev, ampak bi neprestano in izdatno podpirali misijone.

Ob mesecu, ki je posvečen Presveti Krvi, tudi nam doni poziv namestnika Kristusovega, da tudi mi darujemo predragoceno kri Kristusovo za prospeh šol v Afriki. Bog naj dá, da bodo učitelji goreči, učenci voljni za poslušanje in navdihe božje milosti in da bi po katoliških šolah vsi našli pot, ki pelje v hlev dobrega Pastirja.

Naša šola.

Poroča misijonarka iz kongregacije Marijinih služabnic, Rodezija.

Naj vam poročam, kako je nastala naša šola v Kasisi. Ko so prišli prvi otroci v misijon, so se morali učiti v mali koči, ki je bila temna in vlažna. Sedeti so morali kar na ilovnatih tleh, za pult pa so jim služila lastna kolena. To je bilo težko za otroke, še težje za misijonarja, ki je itak bolehal za mrzlico. Pater superior je večkrat pregledoval blagajno, a je navzlic temu, da je vsebina polagoma rastla, priporočal: »Potrpimo šel«

Sirote v misijonu, pa tudi otroci iz vasi, so opravili marsikako devetdnevnic v čast sv. Mali Tereziji, da bi jim prišla s svojo priprošnjo na pomoč. In res: stanovitna molitev je bila uslišana. Po nekaj letih pater superior ni več govoril: »Potrpimo,« ampak je pogumno velel: »Začnimo!«

Tedaj pa je v misijonu oživelo kakor v ulnjaku. Šlo je od ust do ust: »Začeli bomo zidati šolo!«

Pater superior se je večkrat peljal v mesto, da nakupi vse potrebno, kakor: steklo, pločevino in drugo.

Naša misijonska šola pod drevesom — poslopja nimamo.

Misijonski brat je v družbi z zamorci pripravljaval stavbišče in pokladal temelje iz trde prsti. Šola namreč je imela biti iz ilovice. Sestre pa so skrbele za notranjo opravilo. Bog je dal blagoslov in delo je vidno napredovalo. Danes stoji poleg misijonske hiše lična šola, pokrita s pločevino. V dveh prostornih in svetlih sobah se zbirajo šolski otroci, da se uče brati, pisati in računati, zlasti pa da spoznavajo ljubega Boga in njegove svete zapovedi.

Kako rada poučujem te zamorčke. Zvesto poslušajo, razumejo pa bolj težko in počasi pomen posameznih verskih resnic. Saj še niso bili krščeni, milost božja še ne deluje tako bogato v njih, njih pamet je še zastrta. Zato

pa čitatelji »Zamorčeka« molite k Bogu, da bi naši otroci kmalu prejeli milost sv. krsta in postali otroci božji. Tudi kako žrtev radi sprejmite v ta namen.

Zopet nova šola.

Piše p. Maks, oblat sv. Frančiška Saleškega, misijon Keimoes ob reki Oranje.

V nedeljo, 24. januarja, je naš prečastiti škof blagoslovil sedmo šolo v naši misijonski župniji. Načrt je bil izdelan že pred poldrugim letom. Nameravali smo zgraditi šolo na otoku Klipu, na južni strani reke Oranje, približno 14 km od misijonske postaje Keimoes. Ondotni katoličani so bili zelo navdušeni za ta načrt. Svojo pripravljenost so pokazali s tem, da so izdelali 20.000 opek. Začeli smo se pogajati z različnimi oblastmi. Nadzorna oblast nam je šla takoj na roko. Deželna oblast pa je poslala načrt okr. oblasti v pregled in — lepi načrt je splaval po vodi. Protestantovski gospodje, ki so bili v komisiji, so bili mnenja, da zamorski domačini ne potrebujejo katoliške šole; zato je naučna oblast svoje dovoljenje preklicala. Mislili smo, da je vse izgubljeno.

Toda, ne boš, Jaka! Tako hitro pri nas ne vržemo puške v koruzo! Zopet smo premišljevali sem in tja in naposled skuhali nov načrt.

Vse južno obrežje reke nasproti otoku je last bogatega žida. Vprašali smo ga, če bi bil pri volji, da nam dva ali tri orale zemlje dá v najem.

»Pač, pač!«

»In za koliko?«

»Mesečno 400 dinarjev.«

»No, kaj takega!«

Dobro da smo sedeli pri kupčiji. To bi nanoslo 4800 din letno. Kje naj jih dobimo!? Šaj krasti vendar ne smemo. Poprašali smo ponižno, če ne bi nekaj popustil. Pa nam je smehljaje povedal, da mu je dobro znano, v kakšnih škripcih smo, in da bi bil pripravljen, da nam pomaga, da pa od cene ne more popustiti niti pare...

Tako smo pač morali zagrabit, če naj vsa naša dotedanja dela obrode kaj sadu in če hočemo preprečiti, da postanejo tukajšnji otroci plen raznih sekt ali pa da se pogubé v svojem poganstvu. Tako smo torej s težkim srcem pogodbo sklenili in podpisali.

Zdaj pa na delo! Zidati ni kazalo, ker je bilo zemljišče le v najem vzeto; zato smo postavili zasilno poslopje in ga pokrili s pločvino. V 14 dneh je bilo delo dovršeno in šola je nekaj dni pred začetkom pouka že bila pripravljena. Tisto nedeljo smo torej poslopje blagoslovili. Zbralo se je ogromno število domačega prebivalstva. Starši so otroke kar s seboj pripeljali in jih po maši vpisali v šolo. Zatenkrat smo jih mogli sprejeti le 50. Reči moram, da še nobene šole dotlej nismo odprli s tako veliko številko. To je

Vsi prosijo za katekizem.

bil res božji blagoslov in plačilo za naše vztrajno delo. Zdaj pa upamo, da nam bo Bog obudil dobrih ljudi, ki nam bodo pomagali, da bomo ta najnovejši vinograd Gospodov dobro obdelovali in gojili. Posebno nas skrbi visoka najemnina. Toda vemo, da je tudi ob današnji krizi še mnogo darežljivih kristjanov, ki nam bodo pomagali z molitvijo in darovi, da bomo mogli na svojem odgovornem mestu ostati in napredovati.

Kako Jezus želi dobro nam in našim zamorcem.

Pismo misijonarja iz kongregacije Sv. Duha, misijon Kubango.

O veliki noči je dovršil semenišče tukajšnji duhovnik domačin Anton Abel, ki se ima vaši Klaverjevi družbi mnogo zahvaliti. Sedaj že plodovito deluje kot misijonar. Midva misijonarja iz Evrope imava polno dela v misijonu in v semenišču; zato pa Anton Abel tem bolj vneto deluje na zunanjih postajah, ki jih je 130. Vestno jih obiskuje, deli umirajočim sv. zakramente, obiskuje bolnike, poučuje katehumene itd. Bog mu daj obilnega blagoslova. Velika pomoč nam je to za naš misijon.

Gotovo vas bo zanimalo, da smo v šoli, ki je 70 km severno od nas, vendarle dozidali kapelico. Zdaj nam rabi za središče in zbirališče učencev vseh 60 naših šol, ki so na tem ogromnem in zelo obljudenem ozemlju. Dozdaj je moralo do 300 kristjanov vsak mesec zamuditi po ves teden, da so se mogli udeležiti slovesnosti prvega petka v našem misijonu. Zdaj zamudijo le en dan, kvečjemu dva. Rad pride kdo izmed naših misijonarjev med to ljudstvo, da opravi pobožnost in deli sv. zakramente. Dozdaj je bila tam le zasilna kapelica in je večina ljudi morala ostati med službo božjo zunaj. Vi ste razumeli naš klic in ste pomagali, da ima sedaj Mati božja ljubko zidano kapelico v tem hribovskem kraju.

Zdaj pa nameravamo tudi na jugu našega misijona postaviti podobno kapelico. Ti kraji so zelo samotni in jih je bilo doslej zelo težko oskrbovati. In vendar je tu mnogo in dobrih ljudi, ki bi jih bilo treba za Boga pridobiti. Zdaj stoji sredi kraja zasilna kočica in služi za kapelo, šolo in še stanovanje. Tu so trije mladeniči nastavljeni za učitelje. Dva poučujeta katekizem po okoliških vaseh, eden pa uči v koči. Ko se šolarji nekoliko izobrazijo, jih sprejmemo v našo misijonsko šolo, da jih tukaj izučimo za učitelje, ki bodo pozneje učili druge svoje rojake doma. To naše delo smo postavili pod zaščito N. Lj. Gospe darovanja (21. novembra). Trdno upamo, da bo nebeška Gospa izprosila obilnega blagoslova pri svojem Sinu za ta okraj.

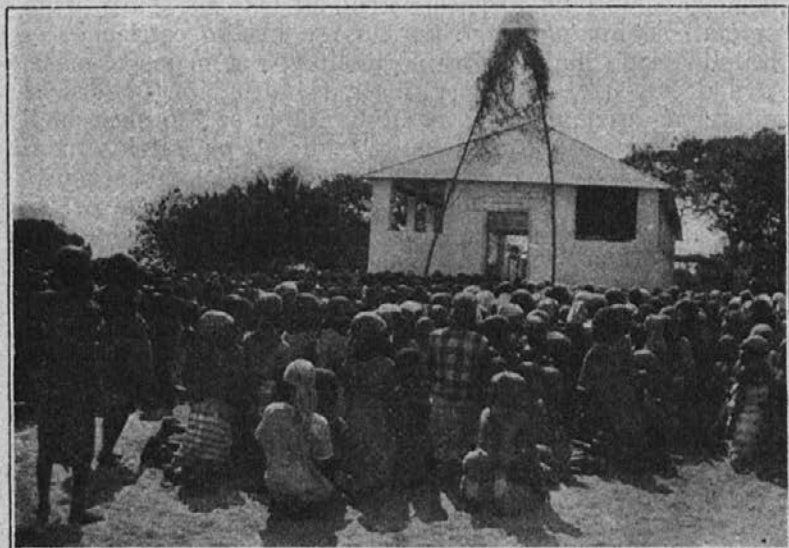
S tem sem Vam hotel povedati, kako je Jezus dober za nas in za naše zamorce, kakšne načrte imamo za bodoče in kako trdno zaupamo na Boga in njegovo pomoč.

Prvi vlisi iz misijona.

Piše p. Froch D. J., Kasizi (Sev. Rodezija).

Že 3 mesece sem v Kasizi. Čas je hitro minil, ker sem se moral učiti zamorskih jezikov. Kasizi je kakor zelenica v puščavi; kakor daleč seže oko je sama ravnina posejana z visoko travo in divjimi rožami. Vmes je trnje in posamezna drevesa z debelo in trdo skorjo. Drevesno listje je sedaj mehko in zeleno, a bo v poletni vročini postalo trdo in krhko in bo obledelo. Tudi mogočne palme rastejo tu. Palma je najbolj značilno drevo v Afriki.

Naša misijonska cerkvice je premajhna — več kot polovica zamorskih kristjanov kleči okrog cerkve.

Do najbližjega mesta Luzaka je 30 km. Tudi vasi ni mnogo v bližini, tako da je misijonsko delo zelo otežkočeno. Po cele tedne je treba potovati, da more misijonar obiskati šole po teh raztresenih vaseh in da morejo verniki prejeti sv. zakramente. Ob taki priliki pripelje katehist pogane, ki žele biti sprejeti med katehumene. Le če je misijonar s pogani često skupaj in vernikom pogosto razlaga verske resnice in k tem naukom tudi pogani iz bližnjih vasi pridejo, se vrši skupna molitev zjutraj in zvečer, zlasti za milost božjo, ki jo izprosijo molitve misi-

jonskih pomočnikov v domovini: vse to polagoma pridobi srca poganov, da se naposled oklenejo prave vere.

Naj Vam na kratko opišem dnevno delo v našem misijonu. Vsakdanje delo misijonarjev, sester in šolarjev se prične zjutraj v mali misijonski kapeli, ki stoji vrh grička. Zgodaj zjutraj vse hiti gor po Jezusov blagoslov za delo čez dan; saj On je vsem pot, resnica in življenje. Vsak dan se zbere kake pol ure pred sv. mašo nekaj otrok okrog spovednice. Tudi starejši in Marijine služabnice hočejo zjutraj najprej pozdraviti svojega Učenika in Mojstra, preden odidejo na svoje delo. Napravljene so tako, kot je navada pri evropskih deklicah; saj nimajo drugega obleči ko priprosto krilo in ruto na glavo. Tudi spletni se jim ni treba, ker so vse kratko ostrižene. — Katehist moli naprej jutranjo molitev; potem je sv. maša. Dva dečka strežeta pri sv. maši, vsi drugi pa v koru za njima odgovarjajo mašne molitve. Potem se vso mašo moli rožni venec, da so ljudje bolj zbrani; ali pa katehist moli primerne molitve naprej. Časih zapojó tudi kako pesmico. — Po sv. maši ostanejo katehumeni in manjši otroci še četrť ure v kapelici, kjer jim pater s pomočjo svetopisemskih slik razlaga temeljne resnice sv. vere.

Zahodno od kapele je sestrška hiša z lepim vrtom. Tu se uče deklice šivati in plesti lepe preproge in odeje iz nitk domačih rastlin. Dva razreda sta, oba polna. Treba bo misliti na novo šolo za dečke, zato da bi sedanja ostala le za deklice. Imamo 30 dečkov z notranjo šolo in prav toliko deklic. Ker so nam dobrotniki naklonjeni, jih moremo vsaj za silo preživiti in obleči. Ako bo pristopilo še več dobrotnikov, bomo mogli tudi več pridnih otrok sprejeti v vzgojo in jih pripeljati k ljubemu Bogu.

Eden naših bivših gojencev je sedaj že v malem semenišču v Južni Rodeziji. Njegova srčna želja je, da postane duhovnik in misijonar med svojimi rojaki. Rad moli; to mu bo pomagalo, da bo ostal zvest svojemu poklicu. Morebiti bo kakā dobra duša ganjena in bo storila tale sklep: Vse svoje molitve, trpljenje in dela hočem darovati in združiti s presvetim Jezusovim Srcem po rokah preblažene Device, Kraljice apostolov, v ta namen, da bi ta semeniščnik postal kedaj mašnik Gospodov in oznanjevalec evangelija med svojimi rojaki...

Štiri deklice hočejo postati misijonarske sestre in so že eno leto na poskušnji. Misijonarskim sestram prav pridno pomagajo pri vzgoji sirot, ki jih imamo 20, in pri

otročkem vrtcu, kamor prihajajo tudi otroci iz sosednih vasi.

Ob 2 mine pouk. Otroci si kosilo in večerjo sami pripravljajo. Od 2 do $\frac{1}{4}$ izdelujejo domače naloge, ali pa ročna dela. Dečki pletejo iz drevesnih vlaken vrvi, te pa deklice spletajo v pogrinjala. Potem je treba zalivati vrtno nasade, zlasti oranže in citrone, ki potrebujejo do 100 vrčev vode na dan. Ob 6 kliče zvonec k večerni molitvi. Potem zakurijo ogenj na prostem in se ob njegovem svitu zabavajo z mičnimi pravljičami pozno v noč. Ko ognju ugasnejo, gre vse k počitku in tiha noč razprostre svoja krila nad okolico. Tako je, ko da vsa Afrika počiva, ker se je utrudila od podnevnega dela.

Pomanjkanje duhovnikov v misijonih.

Sinoči sem prejel dve brzojavki. Kristjani v Bikopu, kjer je nad 6000 vernikov, me prosijo: »Pošljite nam hitro enega misijonarja, naš je bolan.« — Pa jim na žalost nisem mogel nobenega poslati.

Škoč Ksaver Vogt,
apostolski vikar Yaunde.

Žalostni prazniki, brez sv. maše, brez sv. zakramentov; misijonar sam bolan brez duhovniške pomoči.

Prosite Gospoda žetve, da pošlje delavcev!

Boj malikom.

Piše misijonar očetov od Sv. Duha, Srednja Afrika.

(Konec.)

Hitro vstopimo in brzo odveslamo. Eno uro že vozi čoln z neverjetno hitrostjo. Nobenega šepetanja, nobenega petja ni slišati. Čujejo se samo enakomerni udarci vēsel. Niti najmanjšega šuma ne smemo vzbuditi; premalo smo še oddaljeni. Pa kmalu smo izven nevarnosti: »Sedaj pa, dečki, se nam ni treba ničesar več bati, zapojte iz polnih grl! Pri tem pa naprej! Tam spodaj bomo v senci pod visokimi drevesi zajtrkovali. Vroče je in naši želodci že hudo krulijo.«

Dečki zapoje zmagoslavno pesem:

Juhe, juhe! pazite, poslušajte, vi tam na obrežju:
 kot zmagovalec se pater vrača; Doumi je našel mojstra.
 Hitite vi vsi, veliki in mali,
 Doumi gre mimo, zviti malik,
 ki umoril je mnogo ljudi, starih in mladih,
 pa je le top, mrtvo in mrzlo telo!
 Kje tvoja je moč, kje tvoja je zvitost? Povej nam, povej!
 Ti nisi se mogel rešiti, oj strašni demon?
 Za te imamo le smeh in sramoto.
 Ti, ko tako si vendar mogočen,
 izdan si bil po otrocih.
 David je Goljata ubil...
 in ga je slavno premagal,
 kje so viharji, šumenje valov?
 Našega čolna, zakaj nisi razbil?
 Kje tvoja je moč, kje tvoja mogočnost?
 Tvoj zmagovalec te zdaj zaničuje. —
 Ubit Doumi je zdaj, končana je igra,
 da, David je Goljata ubil!

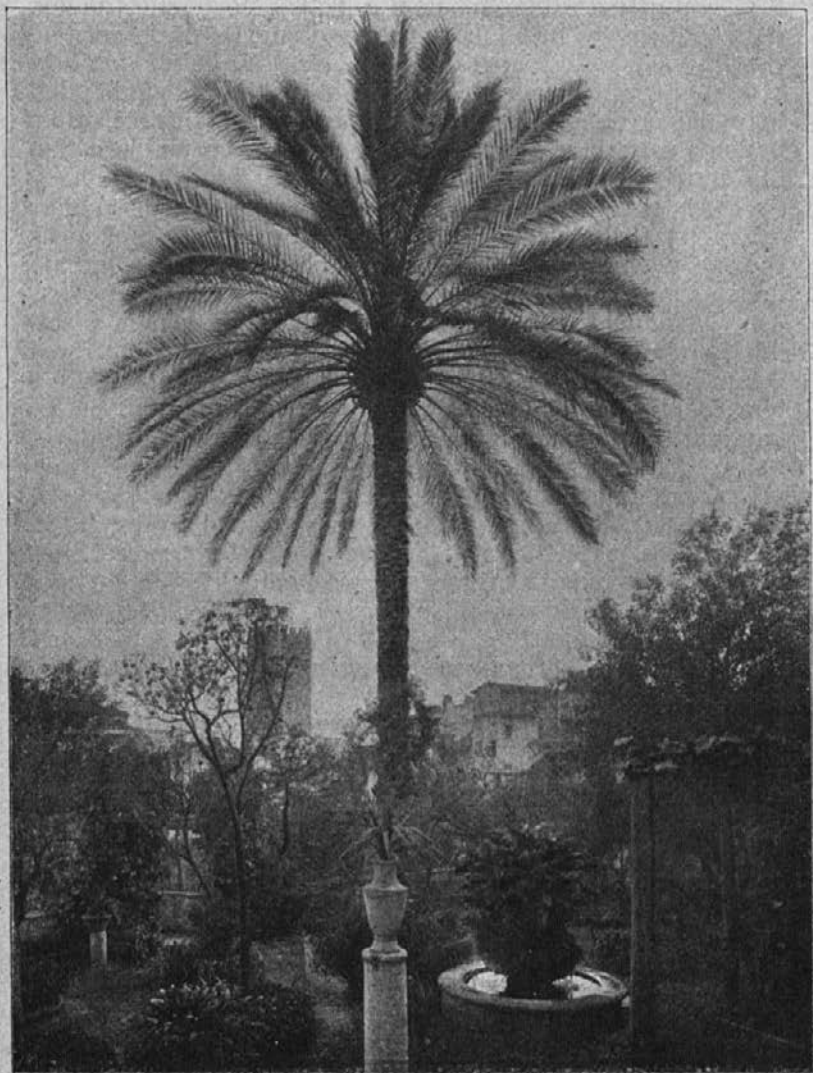
Tako zasramujoč mogočnega malika utihnejo šele tedaj, ko dobe kosilo. In v prav izredno slast jim gredo ribe in banane. Ko spravimo oslABLJENE želodce v red, se pripelje mimo čoln z dvema črncema. Radovedno se nam bližata, obrneta enkrat, dvakrat nazaj in obstaneta slednjič prav pri našem čolnu, v katerega radovedno pogledata. O strah in groza! Doumi gleda iz njega! Polasti se jih strah in bliskovito odveslata nazaj! Da bi jih videli in slišali smeh, ki se je še dolgo časa razlegal za njima!

Na novo oživljeni in okrepcani se podamo znova na pot z namenom, da obstanemo šele pri katehistu, ki nam je dal prejšnji dan prenočišče. Zapustili smo lijaku podobno usedo, skozi katero teče široka reka. Na obeh straneh reke lahko slišijo besede, katere pojo ponosni veslači.

Peljemo se mimo vasi: »Kaj je, kaj je? Doumi, mogočni fetiš, se pelje mimo; pridite vendar in pogledjte! Glejte, že gre!«

Nekateri kličejo: »Ah, pater je vendar prav naredil!« Drugi, posebno ženske, se v praznoverskem strahu boječe trkajo na prsi: »Izgubljeni smo, Doumi, mogočni Doumi se bo maščeval.«

Mladina pa — ta je namreč vedno bolj pogumna in predrzna — se hoče prepričati na svoje oči in pohiti brzo

Pogled na vrt osrednje hiše Družbe sv. Petra Klaverja.

v čoln in odvesla k nam. Toda njihova gorečnost je kmalu pri kraju; previdno se nam bližajo, pogledajo, potem pa zopet hitro nazaj. Drugi, pogumnejši, pa obstanejo osupli, s široko odprtimi očmi in usti kakor udrti v zemljo. Ko se prvo navdušenje poleže, se opogumi eden tako daleč, da skoči v naš čoln ter fetiša najprej otipa, potem pa stopi k njemu, da se prepriča, če malik v resnici ne povzroča več strahu.

»Ah, pater,« mi reče nato, »kako neumni smo vendar mi zamorci! V moč fetišev smo verovali. In ti pokončaš vse, ne da bi ti kateri kaj naredil. Ne, ne, gotovo nimajo nobene moči in mi nič več ne verujemo v nje.«

V trumah prihajajo na celi poti zamorci k nam v čolnih in vsi hočejo videti njega, ki ga je premagal. Ubogi Doumi! Koliko zasramovanja in smeha si moral slišati v tem času! »Doumi je ujet,« kriči eden, »potem so pa izgubljeni tudi vsi moji sužnji, katere sem mu dal in zadeva, katero sem mu zaupal, je v nevarnosti.« »In kaj bo z menoj? Dal sem mu toliko tkanine, da bi me rešil hudobneža, ki je hotel požreti mojo dušo. Ogoljufan sem! Goljufali, da ogoljufali so nas; Doumi je vendar samo staro železo. Njegov gospodar nas je osleparil. Gorje mu!«

Na večer pridemo h katehistu. Tudi tukaj so otroci cele okolice skakali od veselja. Mi položimo fetiša pod vznožje križa, — znamenje zmage zmagovalcu pod noge, da vsi mimoidoči vidijo slabost »matere fetišev«, kakor so ga imenovali, ter spoznajo, kako so bili ogoljufani in varani v korist enega hudobneža.

Do naslednjega jutra so hodili ljudje vseh sosednih vasi, da bi videli duha, katerega se je bala vsa okolica. Vse je govorilo o njem; bilo jih je namreč zelo malo, katerim je bilo dovoljeno vstopiti v svetišče. Samo za ceno mnogih darov je mogel upati na odgovor. In čim večja je bila zaželena dobrota, tem dražje je moral tudi plačati. Če je veljalo nasprotnika spraviti s pota, je bil vsak prepričan, Doumi ga bo rešil; v resnici je bil pa njegov gospodar, ki je hitro razposlal svoje sužnje, da so ga zastrupili. In ubogi črnici so mislili, da bo fetiš krvavel, ako ga udarijo. Toda kmalu so spoznali, da ne kaže nobenega sledu kake poškodbe in nobene kapljice krvi, ako še tako tolčejo po njem.

Nastal je pravcati koncert, seveda nikakor ne slavospev na preprostost in neumnost starih, ki so verjeli takim pravljicam. Kdo je Doumi? Navaden top, katerega so črnici menda pred davnim časom našli na morskem obrežju,

kjer se je razbila portugalska ladja. In ta top se je podeval od očeta na sina in bil vir bogatih dohodkov.

Vsled te zmage sem na glasu, da imam neverjetno moč nad fetiši. Ta udarec je omajal zaupanje našega ljudstva v fetiše in jih napravil zmožne, verovati krščanske resnice. Toda vse eno nas čakajo še hudi boji s hudobnim duhom. Naj bi vsi prijatelji misijonov, vsa plemenita in velikodušna sreča pomagala pomnožiti število apostolskih delavcev, da se vzgoje domači duhovniki in katehisti!

Naj izpolnim dolžnost, ki mi jo narekuje hvaležnost do ustanoviteljice vaše Družbe, s tem, da vam naslednje sporočim:

Na svojem potovanju v misijon Gua, ki je izmed vseh postaj najbolj oddaljen, sem bil zašel v gozdno puščo, iz katere nisem mogel najti izhoda. Tri dni sem prebil, blodeč okoli, brez hrane in do smrti utrujen in žejen. Ni bilo ne pota ne steze, živa duša se ni prikazala od nikoder. Klical sem k Bogu in svetnikom in iskreno molil k sv. Tereziji za pomoč. Spomnil sem se tudi pokojne grofice Ledóchovske, ki sem jo v življenju osebno poznal in smo njen življenjepis pred nekaj meseci bili prebrali kot skupno duhovno berilo. Tretji dan svoje osamelosti sem obljubil, da hočem v slučaju rešitve objaviti to v čast božje služabnice. In glej: kmalu nato sem izsledil stezo, ki je bila moja rešitev. Šel sem po stezi in prišel do ljudi, ki so mi postregli s hrano in mi pokazali pravo pot. Bil sem 7 ur oddaljen od misijona Gua. Tako sem naposled ves izčrpan vendarle prišel domov.

Božja služabnica se je zopet pokazala kot posebna zaščitnica misijonarjev v Afriki. Bogu bodi hvala in pokojni grofici. Na njeno pomoč in priprošnje se bom vedno zanašal.

P. H., misijonar v Irambu.

Neka zamorka je bila zašla na slabo pota življenja. Bila je operirana in s tem v smrtni nevarnosti. Ko je bila nevarnost pri kraju, sem ji prigovarjal, naj se vrne nazaj k Bogu, ki jo je tako čudodelno rešil iz smrtne nevarnosti. Obljubila je vse, toda prešlo je več mesecev, a na njej ni bilo videti znakov boljšega življenja. Govoril sem ji o božji služabnici M. Tereziji Ledóchowski, ki zlasti grešnikom rada pomaga. Dal sem ji tudi podobico božje služabnice, da naj jo nosi s seboj. Po nekaj dneh že pride k meni vsa skesana in obžalujoč svoje zablode. Prosi me, da bi smela delati javno pokoro v cerkvi in s tem popraviti javno pohujšanje. Ko je pokoro opravila, je bila vsa srečna, da je smela k sv. obhajilu, prvič po toliko letih grešnega življenja. Zdaj prihaja vsak dan k sv. maši in sv. obhajilu. Vsak je prepričan, da se je tu zgodil čudež milosti božje. Še pred nekaj dnevi mi je rekla tá mlada zamorka: »Oče, podobico grofice, ki si mi jo dal, nosim vedno pri sebi. Odkar jo imam, sem vsa druga. Silno studim greh. Ako me bo Bog podpiral, upam, da ga ne bom nikdar več žalila s smrtnim grehom.«

P. C., misijonar v Basutolandu.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji M. Tereziji Ledóchowski za hitro pomoč v težki gospodarski zadregi. V znak moje hvaležnosti pošiljam dar za odkup dveh zamorskih otrok.

J. G., Julijska krajina.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za prav čudežno pomoč. Dobila sem hude opeklino po obrazu in sem imela čisto skažen obraz. Zatekla sem se k služabnici božji ter obljubila dar za zamorčke, ako mi opeklino ozdravi. Danes, ravno teden dni po nesreči, je obraz popolnoma zdrav, brez vsakih opeklin. Priporočam se ji še nadalje v neki zelo važni zadevi. Ako bom uslišana, obljubim dar za odkup in krst dveh zamorčkov.

S. Z., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim moji dobri materi in nebeški zavetnici Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

K. D., Merna.

V boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in me je uslišala. Prisrčno se ji zahvalim za dobljeno zdravje.

N. N., Idrija.

Naslednja uslišanja smo zadobili na priprošnje služabnice Marije Terezije Ledóchowske: 1. V dveh krajih smo dobili od zamorskih poglavarjev prostor za novo misijonsko šolo, kljub vsemu nasprotovanju od strani protestantov. 2. Šolska izkušnja, katero sem položila v roke služabnice božje, je izvrstno izpadla. — Slika služabnice božje visi na šolski steni in vzbuja pri malih zamorčkih vedno večje zaupanje.

Misijonska sestra Sv. Križa, Južna Afrika.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam.

E. Z., Celje.

Prisrčna zahvala služabnici božji za večkrat uslišano prošnjo.

M. R., Jesenice.

Dolžnost me veže, da se javno in najiskrenejše zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje ter se ji še nadalje priporočam. Objava je bila obljubljena.

M. K., Preska.

Najprisrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje, katero je izprosila moji dragi mami, ter se ji še v dveh zadevah iskreno priporočam.

M. L., Ponikve.

V bolezní sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in izprosila mi je ljubo zdravje. Prísrčno se ji zahvalim.

Francíška K.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje.

M. K., Ljubljana.

V bolezní pri ljudeh in živini smo se zatekli k služabnici božji in izprosila nam je ljubo zdravje. Prísrčno se ji zahvalimo. Prosim javne objave.

Trbovc F., Stajersko.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in se ji še priporočam.

M. V., Slovenjgradec.

Najprísrčnejša zahvala služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je izprosila ljubo zdravje. V zahvalo pošiljam dar za misijone.

M. K., Maribor.

V neki važní zadevi sem se zatekla k Mariji Tereziji in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku.

N. N., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in se ji še priporočam.

M. T., Št. Jernej.

Prísrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in ozdravljenje moje noge ter se ji še nadalje priporočam.

K. F., Maribor.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje in se ji še nadalje priporočam.

F. Z., Ljubljana.

Prísrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

A. P., Kostrivnica.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.

M. L., Žabja vas.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za dvakratno uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.

Ana Kosi, Senovo.

V neki zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Prísrčno se ji zahvalim ter se ji še v neki drugi zadevi priporočam.

Marija Pisec.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam.

M. S., Jarše.

Zahvalim se moji nebeški zavetnici Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in se ji še priporočam.

Uršula Okorn, Vel. Račna.

Bil sem v velikih nadlogah in stiskah. Prosil sem služabnico božjo Marijo Terezijo za pomoč in sem bil uslišán.

F. Knez.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še priporočam.

S. K., Skoplje.

Naj sporočam o veliki milosti, katera nam je bila naklonjena na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske. — V naši družini je zbolela deklica, stara 12 let. Bolezen je trajala 5 let. Ko nič ni več pomagalo, smo se obrnili do božje služabnice Marije Terezije, o kateri smo brali v »Odmevu« toliko zahval. Opravili smo z velikim zaupanjem več devetdnevnic, nakar je deklica ozdravela. Zato izrekamo tukaj prísrčno zahvalo in prosimo javne objave v »Odmevu«.

Družina Winkler, Koroško.

Na priprošnje služabnice božje Marije Terezije sem bila uslišana ter se ji še nadalje priporočam. Cecilija B., Petrovče.

Prisrčno se zahvalim nebeški dobrotnici služabnici božji Mariji Tereziji za trikrat uslišano prošnjo: 1. Za srečno potovanje in pomoč v hudi bolezni. 2. Za ozdravljenje mojega sinčka. Bil je hudo bolan, v nezavesti in ni mogel govoriti. Položila sem nanj z zaupanjem podobico služabnice božje Marije Terezije. Drugi dan je že vstal in hodil. Od tistega časa ne čuti nobene bolezni. 3. Preteklo leto sem bila v obupnem položaju. Od vseh strani nadloge. Spet sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Najprisrčneje se ji zahvalim za njeno pomoč. Prosim javne objave v »Odmevu« in se ji še priporočam v neki zadevi.

Neimenovana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za srečen izid v družinski zadevi in prosim javne objave. Še se ji priporočam v neki silni stiski in veliki potrebi. Obljubim, da ostanem vedno naročnica »Odmeva«.

M. P., Št. Andraž.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč pri živini.

A. O., Čadran.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam obljubljeni dar in prosim javne objave v »Odmevu«.

M. S., Loke.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam skromen dar za misijone.

B. J.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:

M. I., Grahovo, v neki zelo važni zadevi. — F. Z., v silno težki zadevi. — T. M., za pomoč in ljubo zdravje. — N. N., v neki važni zadevi. — N. N., za božjo pomoč in varstvo naši družini. — J. I., Ljubljana, za službo sinu. — N. N., za zdravje neke osebe in za srečno rešitev neke zadeve. — M. W., Ukve, za ljubo zdravje. — N. P., Velika Nedelja, za ljubo zdravje. — L. Fani, za ljubo zdravje v težki bolezni in v neki drugi, zelo važni zadevi. — V. H., priporočam svoje sorodnike in vso družino. — F. K., v neki zadevi. — J. M., v zelo važni zadevi.

POPOLNI ODPUSTKI

ki jih dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. julija, praznik predragocene Krvi;

25. julija, sv. Jakob, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

57 116

Večne svete maše!

Za mesec julij, ki je posvečen predragoceni Krvi Jezusovi, vam priporočamo, da

vpišite

sebe in svoje drage žive in mrtve v

Mašno zvezo.

Članarina **za vsako osebo znaša** (enkrat za vselej) **5 Din** ali 2 liri, 1 šil.

Za člane »MAŠNE ZVEZE« se bere

vsako leto 300 svetih maš,

v življenju in tudi po smrti.

Prispevki pridejo v pomoč najrevnejšim afriškim misijonom.

Člani dobijo sprejemno podobico.

Članarino in imena članov pošljite na naslov:

Družba sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in oproščenje sužnjev

Ljubljana, Metelkova 1

POMOŽNE MISIJONARKE SV. PETRA KLAVERJA

posvetijo vse svoje življenje rešitvi duš ubogih zamorcev, za katere je ljubi Jezus tudi prelil svojo presveto Kri.

Natančneje o tem poklicu te pouči knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Cena 4.50 Din.

Naslov glejte zgoraj!

Pokrajina misijona Ruanda